

Urednikove misli

Misli zacenjajo ena in petdeseto leto

Zlate Misli so našle pot do Vas in hvala za Vaše odmeve, da ste jih bili veseli in da so Vam všeč. Spodobilo se je, da so bile barvne, da smo povezali in še povezujemo že na ovitku obe svoji domovini: Slovenijo in Avstralijo. Ti dve obzorji najbolj določujeta naš pogled in naš razgled. In hvaležni smo Bogu za to milost.

Marčna številka 51. letnika izhajanja Misli prihaja k Vam v postnem času. Velikonočna nedelja je letos 31. marca, zato so te Misli seveda že tudi velikonočno uglašene.

Potrudili smo se, da ste kar največ prostora popisali Vi, dragi bralci in sodelavci. Da imamo vedno več prispevkov, kot jih lahko objavimo na razpoložljivem prostoru, je dobro znamenje.

V tem času tudi mnogi obnavljate svojo naročnino in tako potrjujete svojo zvestobo Mislim. Zahvaljujemo se Vam za vsako besedo, ki nam jo pripisete, za naročnino in za Vaš dar v Bernardov sklad. Brez tega bi Misli ne mogle izhajati. Samo za poštnino smo za jubilejno številko plačali 1414 dolarjev. Hvala g. Simonu Špacapanu, da je prevzel vse stroške tiskanja letošnjega prvega izvoda Misli. Le tako in zato so bile lahko tako praznično obarvane. Hvala pa seveda tudi urednici Mariji Anžič, da jih je tako lepo spletla v celoto.

Misli že štiri leta lahko prebirate tudi preko interneta. Pater Metod je v sodelovanju z Drago Gelt in Florjanom Auserjem omogočil tudi ta sodobni način komuniciranja. Hvala Florjanu, direktorju Slovenian Media House v Sydneyu, da nam omogoča ta dostop in hvala Dragi za posredovanje. Najlažje pridete do Misli tako, da v iskalec (Search) vpišete naslov: **glasslovenije** – tu se Vam odpre seznam naslovov. Nato kliknite na **Stičišče avstralskih Slovencev**, poiščite **Misli** in kliknite nanje. Z letošnjim letom so na internetu celotne Misli, ne le izbrani članki, kot je bilo do konca decembra 2001. Malo potrpežljiv je treba biti, da se vse strani naložijo. Seveda sedaj potrebujete za internetno branje Misli **Acrobat 5 Reader**, ki pa ga lahko dobite brezplačno z naslova:

[wysiwyg://11/http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep.html](http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep.html)

ter nato kliknite **Get Acrobat Reader free!**

Direktni internetni naslov za Misli pa je:

<http://www.glasslovenije.com.au/verweb/Misli/misli3.htm>

Lepe trenutke v družbi z Mislimi Vam želim in voščim blagoslovljen praznik Kristusovega vstajenja. Naj nas Vstali Gospod opogumlja na poti po naših Emavsih. Bog živi!

p. Ciril A. Božič OFM

MISLI SO PISALE

Veselo Alelujo!

Veselo veliko noč! Matere in očetje in bratje in sestre, prijatelji in znanci, prav vsakdo, ki ste seme težko preizkušane slovenskega naroda. Še nam zveni na uho ubranost zvonov, še se spominjamo prazničnega razpoloženja, še vidimo kako vihrajo bandera, še je v nas vsaka potankost prošlih velikih noči. Le sedaj je tako pusto in prazno. Vsak dan se bolj tuje počutimo. Zakaj danes je velika noč, ki nam oznanja odrešenje. Zato dvignite glavo! To je dan, ki ga je naredil Gospod. Radujmo in veselimo se ga! Postrgajmo stari kvas. Ne obhajajmo tega praznika s kvasom hudobije in malopridnosti, temveč prekašeni z duhom čistosti in resnice. Zahvaljujmo se Gospodu, saj je tako dober in njegovo usmiljenje traja vekomaj! Zato radost, zato veseli in srečni prazniki!

Konzorcij lista

MISLI, marec 1952, leto 1, štev. 2, stran 1.

KRISTUS JE VSTAL, ALELUJA!

To je vsebina osrednjega dogodka krščanstva, je temelj in steber naše vere. Brez Kristusovega vstajenja bi bila naša vera prazna; v upanju bi ostali osramoceni; v smislu in cilju življenja bi bili prevarani; od vseh ljudi bi bili najbolj nesrečni, bolj pomilovanja vredni kot vsako drugo živo bitje, ki se svojega konca ne zaveda.

Toda velikonočno sporočilo odmeva skozi zgodovino vseh cloveških rodov: Kristus je vstal in zivi!

To bogastvo resnice oznanja Cerkev vse leto, posebej še na Veliko Noc, ko ob Kristusovem praznem grobu prepeva trikratno Alelujo, z vedno višjim glasom, kakor, da hoče reci: Kristusovo vstajenje zajema vso preteklost, sedanost in prihodnost. On je alfa in omega, zacetek in konec.

Vstali Zvelicar je trikratna aleluja, - aleluja stvarjenja, odrešenja in končnega povelicanja. V njem so tri velike noci vsega stvarstva in cloveštva.

Prva Velika noc je stvarjenje, druga je odrešenje cloveštva, tretja Velika Noc bo ob koncu časov, ko se bo Kristusovo vstajenje uresnicilo tudi na nas.

Voščilo uredništva, uprave, vseh Vaših duhovnikov, pastoralnih sodelavcev in posinovljenih misijonarjev ter sester, ki so nekoc delovale med Vami, je:

Da bi se v nas vseh še mnogo bolj razživela vera v to odrešujoco skrivnost.
Blagoslovljeno veliko noc 2002!

POKOJNI PATER BENO KORBIC

prvi urednik Misli

Na svečnico, 2. februarja 2002 zvečer, so se v Lemontu uresničile besede starčka Simeona iz prazničnega evangelija: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika v miru«, ko je p. Beno Korbič sklenil leta svojega popotovanja.

Njegova življenjska pot se je začela 28. avgusta 1914 v Zbiljah pri Smledniku nad Ljubljano, kjer so ga krstili za Janeza (še v poznih letih so ga redovni sošolci vedno imenovali

“Johan Zbiljski”). Frančiškanski habit je oblekel v Kamniku 2. septembra 1931 in 3. septembra 1932 naredil prve zaobljube. Bogoslovje je študiral v Ljubljani in tam naredil slovesne zaobljube 30. oktobra 1937, mašniško posvečenje pa 7. julija 1940 skupaj s p. Fortunatom Zormanom in p. Urbanom Grguričem, ki sta ga že oba pričakala ob njegovem povratku k Očetu, saj sta ga na tej poti za nekaj let prehitela.

Med vojno je delal kot kaplan v župniji Marijinega Oznanjenja v Ljubljani, dokler ga niso Nemci zaprli in odpeljali v koncentracijsko taborišče Dachau. Tam je skupaj s p. Klavdijem Okornom dočakal osvoboditev ter se odločil za preselitev v Ameriko.

V Združenih državah je ves čas deloval v dušnem pastirstvu na raznih župnijah, ki so jih upravljali slovenski frančiškani: Willard WI, Milwaukee WI, Johstown PA, Chicago-Sv. Štefan IL, vmes pa je bil tudi gvardijan v Lemontu. V letih 1951 do 1953 je bil skupaj s p. Klavdijem v Avstraliji, kjer sta začela dušno pastirstvo slovenskih izseljencev in osnovala mesečnik Misli.

Po smrti upravnika Ave Maria p. Benedikta Hogeja leta 1983, je posel upravnika prevzel p. Beno in ga uspešno vodil tja do leta 1996. Od takrat

pa je delal, kar je mogel, posebno za spovedovanje je bil na razpolago skoraj do konca.

Povsod, kjer je bil, so ga ohranili v zelo lepem spominu, saj je bil preproste in prijetne narave in se je znal vsakomur približati. Posebno pa ga je povsod odlikovala skrb za bolnike, ki jim je posvetil veliko svojega časa.

Tudi zadnje mesece, ko niti fizično niti umsko ni bil več sposoben za samostojno delo, je

redno somaševal pri vsakdanji daritvi v lemontski cerkvi in se udeleževal skupnih molitev. Doma in pokonci je ostal skoraj do kraja: samo zadnji teden življenja je preživel ob skrbni postrežbi in stalnem nadzorstvu v Mother Theresa Home, ki je našemu lemontskemu samostanu sosednja ustanova. Še uro pred smrtjo smo trije lemontski sobratje molili ob njegovi postelji, pridružil se nam je pa tudi p. Mark, poljski frančiškan, ki je kaplan v tej ustanovi.

Pokopali smo ga 7. februarja na naše lemontsko pokopališče ob udeležbi mnogih, ki jim je storil dobro, ne da bi kdo za to vedel, saj se je držal Kristusovega priporočila, »naj levica ne ve, kaj dela desnica«. Ni mu bilo za časti, ne za materialne dobrine zato pa je pred Sodnika stopil s polnimi rokami dobrih del.

Čeprav smo prepričani, da je bil prehod zanj eno samo veselje, se ga bomo spominjali pri maši in v molitvi in ga tudi priporočamo. Nam pa bo ostal prijeten spomin na zvestega in veselega Frančiškovega sina, ki počiva v miru.

Sobratje iz Lemonta

V Avstraliji bo za vedno s hvaležnostjo ohranjan spomin nanj kot pionirja slovenske pastorale in kot prvega urednika Misli.

KOSTNICA V LJUBLJANI

Ozemlje, na katerem živimo Slovenci in so ga od davnine poseljevali naši predniki, je polno arheoloških nahajališč in najdb, ki izpričujejo izjemno pieteten odnos in ravnanje teh ljudi s pokojnimi. Ne le bogata nahajališča žarnih grobišč z veliko množino dragocenih grobnih dodatkov, ki so tipični za te kraje, tudi nekropole iz kasnejših obdobj, ko umrlih v skladu z novimi običaji niso več sežigali, vedno znova presenetijo odkritelje s podobnimi zgovornimi posebnostmi.

Ponos pripadnika naroda, ki ga odlikujejo prej omenjene značilnosti, pa uplahne docela in takoj, ko se sooči s komaj verjetno resničnostjo, ki je v totalnem neskladju z njimi. Kamorkoli namreč dandanašnji stopiš po slovenski zemlji, v katerokoli kraško brezno zanese pogled, zapuščeni rudniški rovi in jaški, zasuti protitankovski jarki in druge vojaške obrambne naprave iz druge vojne, šolska igrišča, livade in gozdovi, povsod utegnejo privreti na dan človeške kosti.

Nepredstavlljivo grozen delirij uničevanja življenja je očitno zajel to dragoceno domovino pred pol stoletja. Večina krajev, kjer se je dogajal, je zaznamovanih, precej se ve o storilcih, tudi prenekatera žrtev je kljub petim desetletjem zamolčevanja znana, vsa resnica, vsi zločinci in vse žrtve pa prav gotovo ne bodo prišli na dan nikoli. Edino, kar brez prestanka neizprosno trka na civilizacijsko vest ljudi, so ostanki, razmetani po deželi. To je nedostojno. To ni le v opreki s standardi, ki so uveljavljeni že skoraj povsod po svetu, je tudi v neznosnem nasprotju s kulturnim izročilom slovenskega naroda, vedno znova ostro zareže v že skoraj pozabljene rane, sence neprijazne preteklosti zameglijo jasen pogled v prihodnost. Nedostojno in nezaslišano je, da toliko let po brezumnih zločinih ostaja širom naše domovine brez groba, površno zasuto ali kar tako nametano morje človeških ostankov, ostankov ljudi, ki so v veliki večini brez sodbe na zastrašujoče krut način izgubili ponajveč zelo mlado življenje. In tudi če

bi jih umanjkanje korektnega sodnega postopka z dokazi in pravno veljavno obsodbo ne storilo za vse večne čase brez krivde, če bi tudi bili kakorkoli dejansko spoznani za krive, nas zadene sramota, ker z njihovimi posmrtnimi ostanki tako ravnamo. Prav vseeno je: krivi ali nedolžni, so in ostanejo predvsem ljudje, naši rojaki, žrtve dogajanja, ki je daleč presevalo moči posameznika in njegovo sposobnost oziroma zmožnost presoje. Krivi ali nedolžni, njihovi ostanki sodijo na posvečen prostor. Zbrati jih je treba z dolžnim spoštovanjem, da se obnje ne bo spotikal sprehajalec skozi pomladni gozd, da ne bodo vanje zgroženi zrlci otroci na šolskem igrišču, da raziskovalci podzemskih krasot ne bodo še kdaj pretreseni obstali pred srhljivim pričevanjem.

Če hočemo torej dohiteti civilizirana ljudstva, če se hočemo znova umestiti v kulturno orbito, ki je bila nekdanje že tudi naša, potem moramo očistiti deželo teh ostankov. Zbrati jih moramo na primernem kraju, tako, kot so to znali naši dedje. Kostnice, kraji, kamor so shranjevali zemske ostanke svojih pokojnih, so jim bili samoumevni deli vsakdana, vedno prisotni v zavesti minevanja, očiščevanja in novega začetka.

Ponuja se rešitev - in skrajni čas je - da v sredi glavnega mesta države, na prostoru, kjer je nekdanje bilo pokopališče in je danes oskrunjeno, postavimo razsežnosti naše tragedije primerno veliko kostnico, kamor bi sproti shranjevali človeške ostanke, na katere bi naleteli ali bi jih z načrtnim iskanjem zbrali. Posmrtni ostanki ljudi, ki so kakorkoli izgubili življenje na ozemlju naše države, pa nimajo svojega groba ali jim ni mogoče določiti imena, bi tako našli svoj mir, kraj svojega večnega počitka. Vsi tisti, ki še danes - in bodo mogoče še v bodoče - zaman iščejo grobove svojih dragih, bi tako vedeli: tu, med temi ostanki so tudi kosti mojega dragega; so na varnem, so na dostojnem, posvečenem kraju, kamor more vsakdo spoštljivo pristopiti, počastiti in se spominjati.

Kako močna je ta želja med ljudmi, se je pokazalo v časih, ko mnogi Ljubljanci in okoličani niso smeli ali znali stopiti na kraje pogubljenja, pa so spontano, sami od sebe, na vseh svetih dan postavili morje lučk okoli pokopališke cerkve na ljubljanskih Žalah. Tako se je v nenaravnih okoliščinah na prav poseben način pokazal slovenskemu ljudstvu lasten pietetni odnos do pokojnih.

In je še drug razlog. Povsod po svetu poznajo spomenik neznanemu junaku, kamor ob posebnih priložnostih polagajo vence domači in tuji državniki in visoki gostje. Česa takega pri nas še ni. In navsezadnje takega

spomenika "neznanemu" junaku sploh ne potrebujemo. Imamo namreč še preveč "znanega" junaka, kateremu se velja vedno znova prikloniti: to je slovensko ljudstvo, to so naši predniki, ki so nam ohranili domovino. Nič ni bolj primerne za tak

spomenik, kot omenjena kostnica na ljubljanskem Gradu. Osarij v maniri znamenitih naših situl, iz belega kamna, dovolj velik, z upodobljeno slovensko zgodovino na obodu, s pokrovom, ki bi ga po potrebi dvignilo mobilno dvigalo, bi stal v samem središču prestolnice, na lahko dostopnem in močno obiskanem kraju, pa vendar stran od vrveža, v tišini in miru zelenega gaja. Na koncentričnih krožnih terasah okoli situle bi bilo dovolj prostora za obeležja z imeni in drugimi nujnimi podatki, če so znani. Tod bi obiskovalci in še zlasti visoki državniki ob polaganju vencev zvedeli veliko o ljudstvu, ki naseljuje deželo. Na tem kraju bi bilo mogoče najbolj učinkovito in celostno izkazati čast in spoštovanje na nivoju države.

TEHNIČNI OPIS

Na okroglem platoju premera cca 40m se koncentrično stopničasto dvigajo trije obročasti nivoji širine 5m in višine 0,5m. Na srednji ploščadi

premera 10m je postavljena žara iz belega specialnega umetnega kamna, visoka cca 6,5m in široka cca 5,5m.

Žara je oblikovana po zgledu situle iz Vač. Na obodu so v več pasovih v basreliefu prikazani pomembni dogodki iz slovenske zgodovine od najstarejše dobe do današnjih dni. Pokrita je s pokrovom, ki ga je mogoče dvigniti z mobilnim dvigalom.

Od parkirišča vodi pot naravnost do žare po klančini, zasekani v stopničaste platoje (širina cca 4m). Na teh obročastih platojih, ki so pohodni in

jih med seboj ločuje razen višine tudi živa meja, je prostor za pisna obeležja: imena posameznikov, skupin in pomembnih dogodkov. Bilo bi prav, da se najde tu prostor tudi za tiste posameznike ali skupine, katerih ostanki so pokopani na drugem kraju, s tem da je tisti

kraj naveden. Pred sprehajalcem se na kroženju in vzpenjanju k žari razodeva paleta posameznikov in usod skozi zgodovino.

Na vrhnjem platoju je poleg žare le še visok (cca 15m) jambor za zastavo. Za prižiganje sveč in lučk je urejen prostor okoli baze osarija in tudi na vseh platojih, tako da jih je mogoče prižgati neomejeno množino.

Osvetlitev prostora je urejena s talnimi lučmi, ki ustvarjajo primerno intimno ozračje. Za posebne priložnosti so postavljeni usmerjeni reflektorji. Niti na kraju samem niti v bližnji okolici ni nobenega drugega objekta, razen drevja, grmovnic in hortikulture ureditve.

Barve so izključno naravna zelenina in bel kamen. Ob posebej določenih priložnostih - državni prazniki ipd. - se organizira na kraju častna straža Slovenske vojske.

Andrej Lenarčič
na Dan državnosti 2000

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misijonarka
S. CYRIL & METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787 in (03) 9853 8118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infoxchange.net.au
Dom počitka - Mother Romana Home

Sv. ciril in Metod Melbourne

TUDI V POLETNEM ČASU se vrstijo dogodki, tako je pestro in živahno. V nedeljo, 3. februarja, je imelo DRUŠTVO SV. EME volitve. Za predsednico so ponovno izvolile Olgo Bogovič, za podpredsednico Marto Krenos, za tajnico Marijo Debelak in za blagajničarko Angelo Veedetz. Čestitamo in se jim zahvaljujemo za njihovo delo v našem verskem in kulturnem središču in seveda vsem članicam ter sodelavcem.

PASTORALNI SVET je imel svojo sejo 4. februarja. Načrtoval je pastoralno delo v postnem in velikonočnem času in razmišljal o prenovi cerkve ter o vseh naših dejavnostih: gospodarski svet, Dom matere Romane, pevski zbor, molitvena skupina, knjižnica, društvo sv. Eme, Misli, Kulturni odbor, arhiv, Slomškova šola, tečaj slovenskega jezika za odrasle, urejanje cerkve, Baragovega doma in okolice.

Na drugo nedeljo v februarju je bil med nami p. Valerijan Jenko, naš letošnji zlatomašnik, p. Ciril pa je vodil slovesnost ob 19. obletnici blagoslovitve cerkve sv. Družine v Adelaidi. Patru Janezu in skupnosti se zahvaljujem za izredno gostljuje na misijonu, predsedniku in članom slovenskega kluba v Adelaidi pa za pozornost in lepo pripravljeno proslavo v čast pesniku dr. Francetu Prešernu ob slovenskem kulturnem prazniku.

ZLATOMAŠNIK P. VALERIJAN JENKO bo obhajal svojo zlato mašo v Sydneyu na binškošno nedeljo, 19. maja 2002. Teden dni pozneje pa jo bo ponovil pri svetem Cirilu in Metodu v Melbournu, na praznik Svete Trojice, 26. maja, ob 10. uri.

10. OBLETNICO DOMA MATERE ROMANE smo obhajali v soboto, 16. februarja. V Domu smo pričeli slovesnost s sv. mašo, ki sva jo darovala p. Maurice West, bivši avstralski provincial, nekdanji generalni definator v Rimu in sedaj gvardijan frančiškanskega samostana St. Paschal's v Box Hillu ter velik prijatelj Slovencev in p. Ciril. Po maši je bil skromen, a prijeten kulturni program, pesem Marcele Bole, čestitke in zahvale osebju, ki je tam že več let ter nato pogostitev. Zahvaljujemo se zaupnikom Simonu Špacapanu, Antonu Brnetu, Marku Zitterschlagerju in Stanku Prosenaku, upravnici Sandri Krnel in celotnemu osebju za vestno in odgovorno služenje pa tudi vsem bivšim zaupnikom, upravnikom in delavcem. Stanovalcem Doma želimo dobrega počutja in domačnosti. V Domu je sedaj 28 oskrbovancev, od tega 11 Slovencev (stanje 8. marca 2002).

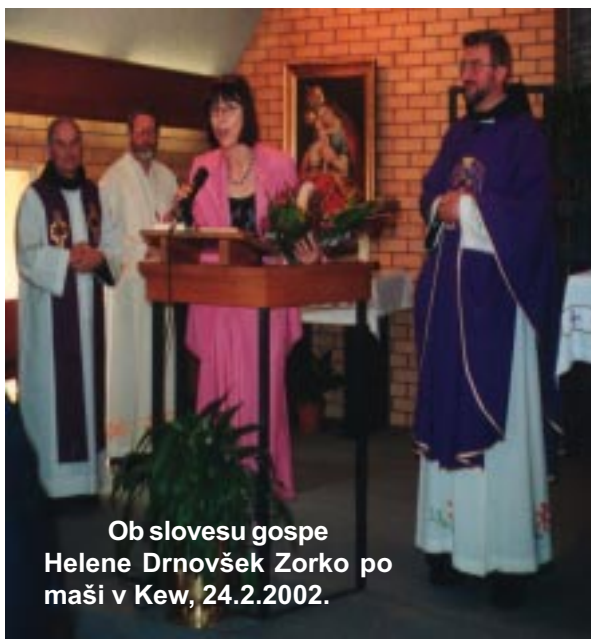
TEČAJ SLOVENSKEGA JEZIKA ZA ODRASLE (voditeljica Draga Gelt, telefon doma 9756 0103) smo pričeli 17. februarja, SLOMŠKOVA ŠOLA pa 3. marca (vodi Lidija Lapuh, telefon 9799 3984, pomaga ji Lidija Bratina). Vabimo nove študente in učence, da se čimprej vključijo v delo.

POSTNI ČAS smo pričeli s spokornim opravilom pepeljenja. Vse postne nedelje imamo križev pot, prav tako molimo to pobožnost vsak petek ob 7.30 zvečer pred sv. mašo. Post, molitev in miloščina naj nam pomagajo v naši človeški in krščanski rasti. Caritas Australia nas tudi letos vabi, da sodelujemo v akciji PROJECT COMPASSION. Radioton na

SBS bo na cvetno nedeljo med slovenskim programom od 8. do 9. ure za Royal Children's Hospital v Melbournu. Nekaj bomo po svojih skromnih močeh gotovo dobrega storili za ljudi, za Boga – in za sebe!

PREŠERNOV DAN – slovenski kulturni praznik smo praznovali v nedeljo, 17. februarja. Lepo proslavo je pripravil Slovenski narodni svet v sodelovanju z mladimi talenti, članice Društva sv. Eme pa so poskrbele za zares okusno slavnostno kosilo.

ODPRAVNICA POSLOV SLOVENSKEGA VELEPOSLANIŠTVA v Canberri gospa Helena Drnovšek Zorko zaključuje svoje delo v Avstraliji in odhaja na novo službeno mesto v Sloveniji. Predstavniki društev, klubov, organizacij, Zveze slovenskih organizacij v Viktoriji, Slovenskega narodnega sveta in verskega središča smo ji pripravili poslovilno večerjo, ki se jo je udeležil tudi častni generalni konzul g. Alfred Brežnik v Town Hall Hotel pri Černjakovih. V nedeljo pa sta bila oba gosta pri sv. maši v Kew, kjer smo se gospe Heleni ponovno zahvalili za vse njeno delo za slovensko skupnost v Avstraliji in za slovensko državo. Pogovor z gospo Drnovškovo bomo objavili v prihodnjih Mislih.

Ob slovesu gospe
Helene Drnovšek Zorko po
maši v Kew, 24.2.2002.

PRENOVA prostorov pod cerkvenim stopniščem bo dala več prostora ekipi, ki se vsako tretjo nedeljo v mesecu trudi s pripravo in serviranjem družinskega kosila. Za kritje dela stroškov so dve nedelji prodajali okusne krofe. Za velikonočno potico je bilo mogoče dobiti orehe; molitvena skupina pa pripravlja rezance za velikonočno kosilo.

OBISKE SMO IMELI: Definitor slovenske frančiškanske province in provincialni ekonom ter gvardijan frančiškanskega samostana v Kamniku p. Boris Markež je prišel na obisk skupaj s svojimi prijatelji družino Fras iz Maribora. Dve nedelji je bil med nami: 24. februarja v Kew in Morwellu in 3. marca, ko je vodil somaševanje in pridigal. Alenka Fras, voditeljica Urada za družino v mariborski škofiji ter mednarodna svetovalka Frančiškovega svetnega reda pa je z možem Milanom, ki je bil sedem let predsednik Narodnega sveta Frančiškovega svetnega reda, predstavila življenje, delo in poslanstvo Frančiškovega svetnega reda, katerega duhovni asistent je provincialov delegat p. Filip Rupnik. Frasova sinova Filip in Martin sta sodelovala kot ministranta. To nedeljo smo se popoldne srečali tudi s Tonetom Gorjupom in skupaj preživeli nekaj prijetnih in koristnih uric.

POSTNO ROMANJE bomo imeli v soboto, 16. marca, v Ta Pinu, Bacchus Marsh. V nedeljo, 17. marca, bo po deseti sveti maši družinsko kosilo in nato predstavitev **FILMOV PATRA BAZILIJA** iz let 1956 do 1960. Videli bomo prihod ladje v pristanišče, fante, ki delajo na pokopališču v Keilorju in piknik na Mt. Macedonu in še več zanimivih dogodkov iz preteklih let. Pričakujte, da se boste videli pomlajeni! To nedeljo bo ob 3.00 popoldne sv. maša pri znamenju sv. Jožefa na slovenskem klubu Jadran.

VELIKONOČNE VOŠČILNICE, knjige, avdio in video kasete dobite pri naši knjižničarki Mariji Oppelt Oppelli. Oglasite se osebno po nedeljski maši ali ji pišite po pošti.

OBISKAL NAS BO pater **STANKO ROZMAN**, slovenski jezuit in misijonar v Zambiji. Letos 7.

marca je dopolnil 60 let. Za letošnjo veliko noč bo med nami. Po 33 letih trdega garanja v Zambiji ima študijsko sobotno leto. Marija Anžič je pet let sodelovala z njim kot laična misijonarka v misijonu Nangoma, kjer so za večno vtisnjene njegove pa tudi njene sledi trudov in naporov. Pater Stanko nam bo s svojim žametnim glasom letos pel velikonočno hvalnico in nam pomagal peti Aleluja. Dobrodošel in Bog ga poživi ob 60. rojstnem dnevu!

* * * * *

KRST: JOSHUA THOMAS PEPI, rojen 09.09.2001 v Bundora, oče Sebastian, mati Lidija r. Igljč. Botri: Linda Pepi, Maydi in Emil Atanasov. Kew, 24.02.2002.

MICHAEL BARIČ, rojen 15.11.2001 v Fitzroy, oče John Ivan, mati Monika r. Horvat. Botri: Maida in Stan Ličen. Kew, 24.02.2002.

Čestitke staršem, botrom in novokrščencem.

POKOJNI: RUDI KIMOVEC, rojen 8.4.1923 v Bukovici, je umrl v domu matere Romane v Kew 22.2.2002. Ta dan je prejel zakrament sv. maziljenja. V Avstralijo je prišel leta 1958 in se leta 1964 v Wollongongu poročil z Rozalijo Rehberger z Zg. Brnika. V zakonu sta se rodila sinova Vladimir in Anton. Živel so v Unanderri. Rudi je delal v železarni. Po petih letih so se vrnili v Slovenijo, Rudi pa je ostal v Avstraliji. Sin Vlado je prišel na obisk 21.2.2002. Prišla sta še v Baragov dom, naslednji dan popoldne pa je oče že umrl (rak na želodcu). Sveto mašo zanj smo darovali v Kew 1. marca. Rudi je bil kremiran in njegove posmrtno ostanke je sin Vladimir odnesel domov, kjer bo pokopan v družinskem grobu v Cerkljah na Gorenjskem, kjer že počiva njegova žena (umrla 8.7.2001). Rudijev brat Janez pa je umrl v Unanderri leta 2000.

ZOFKA MEZGEC r. Gustinčič, rojena 15. 5. 1929 v vasi Tatre, župnija Pregarje v Brkinih pri Ilirski Bistrici, poznana kot Lidija, je umrla v Western Hospital v Footscray 4.3.2002. V soboto, 2.

marca, je prejela pri polni zavesti v krogu svojih domačih v bolnišnici zakramente in se pripravila na odhod. Leto dni je bolehala za levkemijo. Zofka je prišla v Avstralijo leta 1955 in se tega leta poročila z Alojzom Mezgecom. V zakonu sta se jima rodili hčerki Vilma in Sonja. Da je bila priljubljena, je pričal pogreb. Že pri molitvi v sredo zvečer, 6.3.2002, v cerkvi Our Lady's Church v Maidstone, se je zbralo veliko sorodnikov, vaščanov in prijateljev in prav tako tudi naslednji dan v isti cerkvi k pogrebni sveti maši in nato pri pogrebu na pokopališču Keilor.

Sorodnikom pokojnih izrekamo sožalje, mrtvi pa naj počivajo v Božjem miru!

PROGRAM VELIKEGA TEDNA IN VELIKE NOČI 2002:

Ves program za ta čas ste rojaki v Viktoriji prejeli v posebnem velikonočnem pismu.

ZAKRAMENT SPRAVE: ALTONA NORTH, 18. marca: 6.30 - 7.30 zvečer. ST. ALBANS, 19. marca od 7.00 - 7.30. Ob 7.30 praznična maša. SPRINGVALE, 20. marca od 6.00 - 7.30 zvečer. GEELONG, 25. marca od 6.00 - 7.30. Ob 7.30 praznična sv. maša. WODONGA, 7. aprila od 6.00 - 7.00. Ob 7.00 sv. maša. MORWELL, 28. aprila, od 5.15 do 6.00. Sledi sv. maša. V KEW pa eno uro pred vsakim bogoslužnim opravilom.

BUTARICE bomo delali v soboto, 23. marca, od 10. ure naprej. Ta dan bo tudi generalno čiščenje cerkve, Baragovega doma in okolice. Ob sklepu del bo BBQ.

CVETNA NEDELJA, 24. marca 2002: Spomin Jezusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem. Sveti maši z branjem pasijona po Mateju bosta ob 8. in 10. uri. Slovesnost ob 10.00 bo v primeru lepega vremena na dvorišču pred lurško votlino.

GOSPODOVO OZNANJENJE MARIJI, ponedeljek, 25. marca: Praznični sveti maši bosta v KEW ob 10.00 in ob 7.30 zvečer. V GEELONGU bo priložnost za spoved od 6. do 7.30 zvečer. Ob 7.30 bo praznična sv. maša. K vam pride misijonar p. Stanko Rozman.

VELIKI ČETRTEK, 28. marca: Spomin Jezusove zadnje večerje – ob 7.30 zvečer bo sv. maša; po maši prenos Najsvetejšega v ječo, molitvena ura.

VELIKI PETEK, 29. marca: Spomin Jezusovega trpljenja in smrti na križu. Ob 11.00 dopoldne bomo molili križev pot na dvorišču pred lurško votlino, ob 3.00 popoldne bodo v cerkvi obredi velikega petka: Branje pasijona po evangelistu Janezu, slovesne prošnje za vse potrebe, čiščenje križa in sv. obhajilo. Nato sledi molitev pri božjem grobu v lurški votlini. Nabirka velikega petka je namenjena vzdrževanju krajev in ustanov (šol in bolnišnic) v Sveti deželi.

VELIKA SOBOTA, 30. marca: Spomin na Jezusa v grobu, ob 8.00 zvečer pa slovesni začetek velikonočne vigilije: slavje luči, Božja beseda, krstno bogoslužje, sv. maša, blagoslov velikonočnih jedil, velikonočna procesija.

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA, 31. marca 2002: Slovesno praznovanje Gospodovega vstajenja ob 8.00 in 10.00. Vedno bo tudi blagoslov velikonočnih jedil.

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 1. aprila: praznični maši ob 8.00 in 10.00.

BELA NEDELJA, 7. aprila: V KEW praznično bogoslužje ob 8.00 in 10.00; v WODONGI bo od 6.00 do 7.00 priložnost za spoved. Ob 7.00 bo slovesna sv. maša bele nedelje.

A DECLARATION OF FAITH

Chris McKean

Chris McKean je akolit v slovenski cerkvi v Kew

WHEN THE PRIEST or his assisting minister holds the communion host before you and says “Body of Christ”, what do you say...and how do you say it?

We are all creatures of habit living a structured existence; our lives consist of certain rituals that we follow daily. Patterns of behaviour are established that allow us to automatically function and provide the most effective and desirable outcomes. In addition, we participate in events or occasions that generally follow set procedures; again, we go through certain preordained steps that are taken for granted.

The net result is that we exist in an ordered and defined “comfort zone”, where our actions are predictable. Moreover, if we don’t challenge ourselves occasionally, our lives become bland; and though the outcomes of our activities remain desirable, our potential for achievement or ultimate fulfilment may never be realised. He/she who expects nothing is never disappointed!

The Sunday Mass is no exception.

The Mass comprises a number of rituals and procedures which have evolved over the years; Opening and Recessional Hymns, the Gloria, the

Creed, the Readings (and even the sourcing of the Readings), the Homily, Prayers of the Faithful, Exchanging of Signs of Peace, Holy Communion etc. All are important and all have their particular place and order in the structure of the Mass.

For the Church, the Mass provides the perfect forum for the instruction, interpretation and reinforcement of Christ's message. The Mass, though, is also both a celebration and a communal prayer of thanksgiving, because, and I suggest most importantly, we are given the opportunity to receive the actual Body of Christ each time we go to Communion. This is a real justification for celebration and thanksgiving.

I sometimes wonder if, in celebrating the Mass and performing the inherent rituals, we actually lose sight of the purpose of the Mass? Is the singing a help or hindrance to our meditations? Does the blaze of a multitude of lighted candles, the design and colours of priestly robes, the smell of incense permeating the air provide unwanted distractions? Are we either so involved or (alternatively) complacent with the ritual that we miss the fact that, at the Consecration, the celebrant performs a true miracle – changing ordinary bread and wine into the Body and Blood of Jesus Christ.

Let me restate the above: Every time we attend Mass we witness a miracle - the changing of ordinary bread and wine into the Body and Blood of Jesus. And then...our faith is put to the test.

When the priest or his assisting minister holds the communion host before you and says "Body of Christ", what do you say...and how do you say it? Obviously, we respond "Amen" – a very simple, one word response.

But in that one word we are making a declaration of faith. We are saying that we honestly believe we are about to receive the Body of Christ.

No longer, then, should we be providing a ritual response, so easily reducible to the commonplace. If our response is from the heart, if it is an expression of what we truly believe, then this one word "Amen" becomes a special word – unique in that it reflects and reaffirms our personal relationship with God and His Son.

Accordingly, this "Amen" should be said with confidence, as a declaration of our belief, and with due reverence, given the magnitude of what we are acknowledging and accepting. There is no need for a timid response; each communicant will be making their own declaration of faith – and, we are family, brothers and sisters in Christ.

Let me take this opportunity to thank you for your acceptance, encouragement and well wishes in my role as Extraordinary Minister, as originally established by Father Metod, and my more recent role as a Reader cum Acolyte, at the instigation of Father Ciril.

I have been a member of the Slovenian Community, your community, for nearly 30 years, and have been accepted by all with kindness and friendship.

So in return I consider my ministerial duties, both a privilege and an honour, the best way of expressing my gratitude to you for your acceptance.

I hope to continue serving you to the best of my ability, recognising the trust you have placed in me.

V KEV V SOBOTO, 5. OKTOBRA 2002. VABLJENI MLADI TALENTI.

Hvala Jenny Petelin za design!